

Bozsik Péter
PILLANAT. KÉP.
(Sár utca, 1967 nyara)

Ladányi Istvánnak, a múltba

Hallom,
ugat a kutya,
jönnek a tanyáról.
(Szállásról,
ahogy mi mondtuk.)
Szaladok,
ahogy csak bírok.
Ki tudom nyitni a nagykapu kiskapuját,
fut anyám, nyitja a nagyobbik felét,
a nagybátyám jön lovas kocsival,
fújtatnak a hatalmas,
félelmetes, barna állatok.
Úgy mondjuk: pej.
(Deres, almásderes, sárga,
szürke, fakó, fekete
és tarka lovakról tudok már,
a miénk pej.)
A kocsit meg spediternek hívjuk.
A spediter téglatest alakú,
fémzárral lenyitható oldalai vannak fából,
vaspántokkal megerősítve.
Gumi a kereke.
Vendégoldalakat lehet rászerezni.
A vendégoldal lécre szögezett
deszkákból áll.
A spediter oldalán lévő fémvázba
kell becsúsztatni.
Így több szénát, szalmát stb.

lehet vele szállítani.
Régebben kocsink volt,
sose hívtuk szekérnek.
A kocsinak nagy a kereke és küllői vannak,
vasabronccsal vonták be a kerék külső részét,
ne kopjon a fa.
Csörög, csattog,
különösen kövesúton,
a poros földúton kevésbé.
Nem fut és nem robog.
(Az autó meg, ugye, csak autó,
önjáró szerkezet.
Autó kevés jár felétek akkoriban,
ha mégis,
élvezettel szívod be a benzinszagot.)
Elöl a bak,
azon ül a nagybátyám.
Kezében gyepplő.
Szája sarkában cigaretta.
Hó, hó, hó, hó!,
kajabálja a lovaknak.
Morzsa kutyánk veszettül csahol,
tépi láncát.
A lovak prüszkölnek.
Testük habzik,
illatuk bódító.
Én meg örülten örülök.
Izgalomban alig hallom a rotyogást,
ám érzem,
valami forró masszával
telik meg a gatyám,
és lassan csorog alá,
csorog alá,
a combomon.
Ilyen nagy gyerek, khm...,
mondja később Tibi nagybátyám,
és a fejét csóválja.

Hároméves múltam,
nemsokára négy leszek.

Csak ennyi maradt meg
abból a tikkadt nyárból,
amikor levél sem rezdült,
mesélte a barátjának.

Hallgatnak.
Kicsit később,
nagy komolyan,
bosszúból,
fölszerszámoznak
és szekér elé fognak két lovat.
Fejben.

Weissbrunn, 2020. 09. 23–24.

Roncs
(vegyes technika, 110 x 140 cm)